

som offentlige Politifager fremfor som private Politifager, er man derved gaaet ud fra en feilagtig Anskuelse navnlig med Hensyn til Letheden i at tilveiebringe Bevis for den Forseelse, som man ønsker straffet; det er jo tværtimod lettere at faae Forseelsen bevist under en privat end under en offentlig Politifag. Jeg tror, at man lægger for megen Vægt paa det Hensyn, at man selv faar noget mere Uleilighed af de private Politifager, medens man i offentlige Politifager kan holde sig mere tilbage, men herpaa skal jeg ikke indlade mig videre, idet jeg i det Hellegangste kan henvise til Lovforslagets Motiver.

Ordføreren (Rosenørn-Teilmann).

Jeg finder det rigtigst strax at svare et Par Ord. De Punkter, som det ærede Medlem, der sidst satte sig, fremhævede, have selvsølgelig ogsaa været Gjenstand for Overveelse i Udvalget; jeg vil for Resten begynde med det Sidste. Da jeg ikke har været med til at stille Forslaget om, at offentlig Paatale skulde ske i de Tilfælde, som der paapeges i det af et enkelt Medlem stillet Ændringsforslag, er det en Selvsølge, at jeg heller ikke har i Sinde at stemme for det, og for saa vidt paahviler det heller ikke mig at forsvare det, men jeg føler mig dog forpligtet over for den Fraværende til at gjøre den Bemærkning, at et af Hovedmotiveerne til Forslaget er Hensynet til den Ulyst, som Almuesmanden har til at paatale Overtrædelser af sine Standskæller. At det er ønskeligt, at der var Frib, og at Bestemmelserne overholdes, kan der ikke være to Meninger om, og Forslagsstillerne have ment, at dette snarere vilde blive Tilfældet, naar den Private kun behøvede at anmelde for Politimesteren, at en Overtrædelse har fundet Sted. Dette finder jeg mig foranlediget til at bemærke, da Forslagsstilleren ikke er til Stede. Der er ganske vist Noget i den Indvending, som den ærede Taler gjorde med Hensyn til Affattelsen af § 43; han gavde det Ord „indtil midtstrøms“ i Bestemmelsen i § 43, hvor man nøies med at sige „de tilstødende Grundeiere, Enhver ud for sin Grund“, men naar det er et Aløb, Vandløb, der er Tale om, vil Reglen være kompletteret ved Bestemmelserne i den paafølgende § 44. Det er i alle Tilfælde klart der, at Midtstrømslinien er Grænsen for den Enkeltes Ret til at udøve Fiskeri. Naar man ikke har villet sætte Midtstrømslinien eller søte det til i Paragrafens Bestemmelser, er Grunden dertil Hensynet til, at det i Aløb er let at sige, hvad der er Midtstrømslinien, men i visse Søer (Mouvier-Petersen: I mange Søer!) ja, i mange Søer, navnlig større Søer, næsten er umuligt at bruge denne Betegnelse Midtstrømslinien; det skulde da være, som man har sagt: Grænsen for Fiskeri bliver tilveiebragt ved at drage Linier fra hvert Markstjæl og ud til Midten af Søen. Det er Grunden, hvorfor man ikke har villet søte mere til Lovudkastets Bestemmelser, idet man har stølet

paa, at Forskriften bliver opfattet paa den Maade og under den Veiledning, som Bestemmelsen i § 44 om Midtstrømslinien vil give. Til at erkjende det Berettigede i, hvad den ærede Taler indvøndte mod andet Stykke af § 44, har jeg for mit personlige Bedkommende en særegen Anledning, idet der ikke er mange af disse gamle Løgegaard; Tallet af dem er ikke stort, men tilfældigvis besidder jeg en af disse Løgegaard, og jeg kan jo ikke nægte, at naar Folk gjøre mig opmærksom paa, at det jo i Grunden et Indgreb i min Ret, der tilsigtes, maa jeg sige Ja til det, men det er i alt Fald ikke et Indgreb, som jeg kan tillægge nogen Betydning, og jeg erkjender det for at være rimeligt, at man ikke saaledes berøver de oven for Løgegaardene Fiskeberettigede Udgang til at fange ogsaa de Fisk, som ellers vilde blive tagne i Løgegaardene, men jeg indrømmer, at naar man vil staa meget strengt paa Retten, er der Grund i, hvad den ærede Taler sagde. Mindre Grund forekommer der mig at være i hans Bemærkning med Hensyn til § 45, der ogsaa er et Punkt, som har været Gjenstand for Overveelse. I Kjøbstæderne vil jo i alle Tilfælde, i det Mindste i de fleste, Afløbet fra en Fabrik være saa nær ved Havet og Havnen, at det Fiskeri, som vil blive forstyrret ved dette Afløb fra Fabrikken, ikke kan have saadan Betydning, at noget Menneske vil reise Indvending mod en Fortsættelse af det bestaaende Forhold, og er der en enkelt Fabrik høiere oppe ved et Fiskerivand, der har en større Betydning, forekommer det mig at maatte erkjendes, at Retten til Fiskeriet kan have samme Betydning som Hensynet til Fabrikforholdene. Naar man lægger den behørig Vægt paa, at Fiskeri udenfor Strandkysten er Alles, og at det er Noget, som Staten er berettiget til at give Bestemmelse om, — Thinget har jo ogsaa vedtaget Bestemmelser om Indskrænkninger af Fiskeriet paa Kysten, som tydelig nok havde det Offentliges Ret til i dette Forhold at give Bestemmelser uden Hensyn til den enkelte Private —, saa forekommer det mig, at den af det ærede Medlem fremsatte Indvending ikke har nogen Vægt, ligesom han da ogsaa selv kun lagde liden Vægt derpaa.

M. Petersen. Jeg er det ærede Medlem fra 11te Kredts (Risar) taknemmelig, fordi han bragte Bestemmelsen i § 45 under Omtale. Naar den ærede Ordfører har ment, at den ikke havde stor Betydning, fordi Kjøbstæderne i Reglen ligge nær Udløbet af en Åa, og de Fisk, som komme der, ikke have meget at betyde, saa er det ikke aldeles rigtig, i alt Fald for adskillige Kjøbstæders Bedkommende. I Odense f. Ex. er der en betydelig Mængde Fabrikker, som ligge en halv Mils Bei fra Åens Udløb. Søiere oppe ligger i Odense Dalum Papirfabrik, som ligesom ligger paa Landets Grund. Fra en saadan Fabrik